Bland annat skillingstryck, som gästen hade att sälja, upptäcktes också med största begärlighet en närmare redogörelse för det öde, som drabbat "Stor-Kain". Han hade påträffats död i ett landsvägsdike med en lång knif instucken i bröstet. Och vid hans kläder var fäst ett plakat, hvarpå denna mening var utförd å latin:

Här ligger den till döden dömde förrädaren, som i ryska bödlars blodshänder förrådde sin välgörare, den ädle polske patrioten grefve Stefan Zarpa. Må helveteseld bruka millioner år att bränna bort märkena efter hans förräderi.

— — — —

"Stor-Kain" var alltså verkligen polsk flykting, men ej undan ryssarna utan polackerna.

Jag hörde aldrig vidare tal om "Lill-Kain", men skulle han tillhöra dem, som läsa denna minnesruna, så må han vara förvissad om min välsignelse. Och om han för sitt samvetes skull vill återskicka 24-skillingen med sex procents ränta, så gör det cirka 5.50 i remissa, som tacksamt emotses.

SPEGELBILDEN.

Af E. Walter Hulphers.

Jag har så långt jag mins tillbaks alltid varit nervös med uppdriven känslighet för det meningslösa och disharmoniska i världsordningen, hvilket ofta beredt mig outsägliga kval. Huru många nätter jag på grund däraf tillbragt med att ligga och stirra i mörkret utan egentliga tankar och oförmögen till hvarje rörelse, nästan slagen med lamhet och pinad af ångesten ända till det abnorma, det vet jag inte, men ofta föreföll det mig som om jag, räknande med dessa vakor, borde vara åtskilliga år äldre än mina jämnåriga, som alltid njutit af en god och angenäm sömn. För öfrigt vet jag ej hvad sjukdom vill säga. Jag har aldrig känt mig mycket stark, men heller aldrig riktigt sjuk. Jag tror, som jag ofvan antydt, att min ofta påkomna nedtryckta sinnesbeskaffenhet haft en djupare grund än kroppslig ohälsa, haft sin rot i något mer än vanlig nervositet. Mina föräldrar och så långt jag förmår se tillbaka alla i min släkt iakttogo städse sträng måttlighet och voro sunda och friska människor, bundna vid torfvan, hvarur de dyrkade sitt bröd. Degeneration kan således inte heller anses som orsaken till mina senare olyckor, till hvilka jag själf skenbart varit förvållande. Jag skrifver skenbart ty, som jag sedan skall påvisa, var jag det i verkligheten ej!

För den drift, som allt mera började att ödelägga mitt lif, skulle jag vilja finna på något vetenskapligt namn, som genom allmängiltighet och pregnans lättare kom människorna att lyssna, minnas och tro, jag skulle till exempel kunna bestämma den: drift till destruktion. Just driften att sönderbryta för intet annat skäl än sönderbrytandets egen skull gjorde mig mer o. mer till sina lifegne. Jag bröt sönder alla föremål, som kommo mellan mina fingrar, om de voro möjliga att sönderbryta, därför har jag måst låta förfärdiga det, jag behöfver för mitt dagliga bruk, af obrytbar materia. I och för sig självt vore det af mindre betydelse, men dagligen och stundligen har det varit mig en bitter källa till oro, att jag ej får vara som andra människor, och innebär ej denna drift till destruktion så mycken outsäglig fasa, emedan den är i strid med all världsordnings sammanhang, allt tillvarelseblifvandes bestånd!

Som man lätt förstår skulle denna lust till förstörelse icke endast yppa sig i förhållande till den rent yttre världen, den måste också ingripande yppa sig i det, som rörde det mentala. Äfven här led jag obotligt under samma sönderbrytandets lust, ej denna analysens öfverdrift, som ändå alltid söker ett mål, min drifts bestämda kännemärke var dess absoluta mållöshet, den fanns till endast för sönderbrytandets egen skull och hvad därutom var existerade inte för mig.

På så sätt kom jag att få namn om mig för lögnaktighet och högsta grad af opålitlighet. Så till exempel blef det mig till sist alldeles omöjligt att hålla en öfverenskommelse af hvad slag som helst. En öfverenskommelse var ju ett samband människor emellan, hvad gjorde nu att det bandet vår enda sättet, på hvilket människor öfver hufvud taget kunna existera bredvid hvarandra, när min drift till destruktion upptäckt detta band, måste det ohjälpligen slitas sönder, och jag blef allt mer en ensam människa det tystnade allt mera omkring mig.

Man kallade mig obehärskad och tygellös, och jag måste genom de yttre verkningarne ha förefallit så, men var inte också andra människors kärlek och vänskap någonting inom räckhåll för min osaliga drift, opererande med plötsliga, oresonliga och ursinniga, alldeles motivlösa utbrott, som vanligen resulterade i att en kärlek bröt eller att en vän gick ifrån mig i häftig och berättigad vrede.

När jag visste och insåg allt detta, hvarför gjorde jag ingenting för att betvinga mig själf, ja hvarför? Var jag ens medveten om den fara, som hotade mig förr än det obotliga redan var fullbordadt? Tror någon att om det stått inom min mänskliga makt att hindra mig från att stiga ut mot ett fall ned i varandets afgrunder, jag då skulle ha gjort det, tror någon, att en människa med drift till lif medvetet steg för steg arbetar på att förinta sig själf? **Och dock....**

Till slut öfvergifven och ringaktad af alla, hade jag ingen mer än mig själf att fördärfva, och jag skall aldrig glömma den natt då denna tanke fick insteg hos mig. Den kom tyst och len som en vänlig katt i mörkret, smekte sig kurrande och lockande mot mitt bröst, tills jag själf liksom i sömnen och maskinmässigt sträckte ut handen till en motsmekning. Då kom jag plötsligt till sans, och den fasa, som kom svålen på mitt hufvud att sticka och krympa, är utom all beskrifning. Efter den stunden var jag en för alltid jäktad man, ett spöke smög ständigt efter mig i mina spår, jag visste, att om det ännu en gång lyckades hinna upp mig, öfverraska mig och insöfva mig under sin narkotiska andedräkt, så var jag för alltid förlorad.

Som jag förut sagt, hade jag för vana att sönderbryta allt som föll i mina händer och som det stod i min makt att sönderbryta, därför fanns heller ingen rakknif i huset hvarför endast glimten af en tanke på en sådan en enda gång jagade genom min hjärna. Rakknifven var ett rått och ohyggligt vapen och skulle som sådant ha mest tilltalat den onaturliga drift, som sökte att bringa mig själf under sig som sitt sista och slutliga offer. Men jag ägde ett annat vapen, omkring hvilket tankarne allt mera frestande och fascinerande började röra sig i beständig ring. Det var en liten revolver af mycket fin kaliber, och under marorna af min mani hade jag räknat ut, att, om jag genom munnen satte en kula upp genom det underifrån rätt svaga skyddet kring min hjärna, skulle mitt lif vara utsläckt fortare nästan, än den svaga knallen ur vapnet slutat att vibrera i de omgifvande föremålen. Ständigt upptog detta lilla blänkande föremål mina tankar, ständigt, ständigt, och jag som förut aldrig vägrat lyda mina impulser, när det gällde att sönderbryta och förstöra, jag kunde nu på intet sätt förmå mig till att göra mig af med denna revolver, hur mycket min självbevarelseinstinkt pockade på att det måste ske.

En morgon vid denna tidpunkt efter en natt af ytterlig kamp och ytterlig upphetsning, en natt som jag, af fruktan för att i ett stadium midt emellan sömn och vaka bli öfverraskad af spöket, som jäktade mig, tillbragt med att gå fram och tillbaka öfver golfvet i mitt rum och i det skumma skenet från en nattlampa, ständigt fram och tillbaka, i samma riktning, en sådan morgon, just som jag lämnade trappan, mötte jag en man i begrepp att stiga upp i huset, där jag bodde, och något i hans utseende kom mig att plötsligt studsa, öfverge min afsikt att gå ut och följa honom i spåren uppför trappan.

Med en oförklarlig känsla af förvåning och motvilja såg jag honom stanna vid dörren till den våning, som gränsade intill min, taga fram en nyckelknippa ur öfverrocksfickan, stiga in och efter en kort förvånad blick på mitt ansikte slå dörren i lås efter sig och försvinna. Jag dröjde kvar ännu en stund, hörde hans steg dö bort inåt våningen och höjde mig ner för att läsa namnet på hans dörrskylt. Döm om min häpnad, som nästan närmade sig skräck, då jag där läste mitt eget namn, dock med ett h inskjutet i familjenamnet, ett h, som min namnteckning saknar, döm om denna häpnad, säger jag, då det, som kommit mig att så plötsligt ändra mitt beslut att gå ut, var en fullständig likhet mellan våra ansikten, vår kroppsbyggnad och vårt sätt att stå och gå. Dock hade det vid första åsynen, och hvilket jag sedan också fann att det bekräftade sig, tyckts mig se ut till att vara snarare en spegelbild än en afbild af mig själf, själf är jag nämligen af naturen vänsterhändt och håret nedfaller hufvudsakligen åt vänster sida, då motsatta förhållandet syntes mig äga rum hos min dubbelgångare.

Detta i och för sig så öfvernaturliga faktum kom mig emellertid inne på mitt rum att reflektera öfver ett förhållande, som annars aldrig skulle ha inträngt i min tanke. Jag kom att tänka på, att den våning, som jag själf bebodde, måste vara fullkomligt lika den på andra sidan skiljeväggen, hvilken lägenhet innehades af min namne, men så, att denna också var en spegelbild af min egen, ett mindre rum en matsal och så vidare räknadt från den vägg, där jag stod och lyssnade efter hvarje ljud. Det förekom mig som en naturnödvändighet, att min granne för sin del måste ha upptagit rummet på andra sidan denna vägg, att han gick, stod, kom och stannade i förhållande till mig och denna vägg som min spegelbild till mig och den obevekliga spegelskifvan. Ja, i ett ögonblick blef det mig med en obehaglig, varm förnimmelse i kinden klart, att han stod precis på samma sätt som jag på motsatta sidan om väggen, att vi stodo precis likadant, precis kind mot kind och öra mot öra och lyssnade efter hvarandra. Jag intogs af en fasa om hvilken jag ej vågar hoppas att jag kan ingifva någon föreställning, emedan någon annan helt säkert aldrig delat mina erfarenheter i denna stund. Jag ville störta bort, och jag stod förlamad och mot min vilja bunden vid denna vägg, fängslad med oförklarliga och osynliga kedjor, som jag ej kunde slita.

Till slut slapp jag dock lös, i det jag kände mannen därinne aflägsna sig från väggen. Jag gick och satte mig vid mitt skrifbord och var viss om, att han därinne gjorde precis på samma sätt som jag, ständigt på samma sätt som jag, men alltid som spegelbilden, han från höger och jag från vänster, han med höger hand och jag inne på mitt rum alltid med den vänstra.

Att mina föreställningar voro en akt af öfverupphettade inbillningar? Man skall snart komma under fund med att så ej var fallet.

Af någon ömsesidig drift undveko vi beständigt att möta hvarandra, men aldrig heller förlorade jag känningen af honom och känningen af hvad han tog sig till. Vanligen hade vi alltid en husrad emellan oss när vi rörde oss ute på gatan sida vid sida, åter hade vi liksom en spegelskifva emellan oss, och denna spegelskifva ställde sig i vägen mellan oss som en ogenomtränglig mur hvar gång jag, fattad af raseri, ville genom en tvärgata gå emot honom för att på hvad sätt som helst få ett slut på denna ohyggeliga tillvaro. Hvad stod i min väg? Endast den tommo blåa luften, och ändå mötte jag en mur som obevekligt tvang mig att vända. När han gick åt höger, måste jag aflägsna mig åt vänster och tvärt om, och aldrig kunde vi komma hvarandra närmare än vid väggen mellan våra rum, där vi ofta möttes öra för öra för att långa stunder i olidlig motvilja stå och lyssna efter hvarandra.

Jag gjorde nu en upptäckt, som snarare borde ha ingifvit mig glädje än något annat, och dock blef det mig till en ny källa af oro, ofta drifven ända till förtviflan. Egentligen var det ett tecken på tillfrisknande ett tecken på befrielse från den drift till destruktion, som jag ofvan beskrifvit, emedan jag numer kunde behålla en hel del bräckliga föremål i mitt rum, utan att någonsin frestas att förstöra dem, under det att andra blefvo mig förhatliga ända till den grad, att jag måste göra mig af med dem. Och så småningom uppfattade jag orsaken: jag fick ej behålla något som ej hade sin motsvarighet hos min spegelbild på andra sidan väggen.

Denna slutsats gaf mig nu i hast lösningen på det gåtfulla i en hel mängd fenomen ur mitt föregående lif, men den medförde obevekligt en annan: Det var jag själf, som var spegelbilden till min granne, det var han, som var viljan och verkligheten, det var jag som var den tvingade och skenet.

Hvilket ingripande betydelse för mitt lif en sådan föreställning skulle få är ej svårt att fatta. Allt eget initiativ plånades ut, jag skulle ha blifvit fullständig orörlighet om ej utomstående och för mig främmande krafter tvingat mig till en tvångsrörelse, för hvilken jag ej ägde det ringaste ansvar. Intet intresserade mig mer, intet gagnade mer, och min ofria vilja ....

Till och med en viss sorglöshet för min egen spöklika tillvaro började göra sig förnimbar, endast då och då och med långa uppehåll genomströmmades hela min varelse af ett gruflig hat mot denna min dubbelmänniska, om hvilken jag aldrig vågade tala med någon i huset för att ej draga en misstänksam och vedervärdig nyfikenhet öfver mig. Hvem var han, hvarifrån kom han, hvad sysslade han med? Hvilket mål hade han uppställt för sig att vinna, i hvilka situationer skulle han tvinga mig, sin spegelbild, mot hvilka handlingar, mot hvilka oundvikliga faror? Men jag hade lagt märke till att dessa utbrott hos mig af förtvifladt hat alltid någon tid efteråt försvagade hans inflytande öfver mina handlingar och min vilja. Så kunde jag vid dessa tillfällen röra mig mer obehindradt i min våning. Jag kunde omflytta möbler och föremål i mina rum, min lust att göra handlingar, divergerande mot hans, fyllde mig med en outsäglig känsla af befrielse och glädje, och jag kände, att jag under ett sådant stadium ställde honom i oro och förlägenhet inför något, som han ej kunde förklara, liksom om den för honom fattbara världsordningen plötsligt rubbats, och jag kunde ha hånskrattat högt vid tanken på den fasa, som måste genomisa honom inför förnimmelsen af det ofattbara, alldeles som fallet borde ha varit, om han, seende sig i spegeln, sett sin spegelbild sakta tunnas ut och försvinna i en dimma för att strax därpå åter framträda i en främmande människas drag.

I dessa stunder stegrades också mitt behof af egen tillvarelseform, af egen vilja, att af egna medel finna uttryck för ett personligt lif, min instinkt ledde mig kanhända rätt, ty så snart jag kommit under fund med denna lilla möjlighet till makt, började mellan mig och honom därinne ett krig, som mellan tvänne stridiga viljor i samma människa, en af oss skulle till slut segra i denna förbittrade strid, och den som besegrades kunde vara viss om, att det blef till hans definitiva undergång.

Åtminstone visste jag att det skulle bli till min, jag visste, att jag antingen måste upphöra med hvarje försök till revolt eller, nästa gång kraften kom öfver mig.... Och vid detta tillfälle mindes jag den lilla finkalibriga revolvern, som jag höll förvarad i min skrifbordslåda. Nu, antingen han eller jag!

Men innan jag skred till en afgörande och för en lefvande varelse olycksdiger handling, ville jag än en gång förvissa mig om, att jag ej var utsatt för en ond villa, jag ville än en gång förvissa mig om räckvidden för min handlingsfrihet, göra någonting så stridande mot en fullvuxen mans dagliga vanor, att han helt visst måste vara galen, om han företog sig något liknande, utan att äga samma motiv för sina handlingar som jag. Jag lade mig alltså på min soffa, till min obeskrifliga glädje hörde jag stegen från honom på andra sidan ljuda där inne, som om han, oroad af något, häftigt gått fram och åter på golfvet. Detta gaf mera fasthet åt mina föresatser och större klarhet åt mina tankar. Och huru sådant försiggår, det vet jag inte, men ur svart töcken af intensiv smärta som oupphörligt böljade inom mig, framsteg liksom för den af mörkret skärpta blicken af ett inre öga och den klart lysande bilden af en glob, omgifven med ett ljusgrönt band. Jag låg länge orörlig, försänkt i ett stilla och välgörande betraktande af densamma, hvarunder re antog allt fastare bestämningar, lät min fantasi gå till råds med mina erfarenheter, och med ens förstod jag, att det var en kautschuksboll, en vanlig kautschuksboll, sådan som pojkar leka med, jag sett för min inre syn. Och hvarför inte?.... I nästa minut stod jag färdig att gå ut, och i känsla af att ännu befinna mig fri, störtade jag utför trappan och kom rusande in i en leksakshandel några steg från vårt hus där jag med en brådska, som synbarligen förvånade expediten, köpte en kautschuksboll med ett grönt band måladt rundt om och skyndade med den åter tillbaka upp på mitt rum, där jag i förkänsla af att ha vunnit seger lade bort all brådska och endast helt långsamt, hvilket beredde mig en slags njutning, aflägsnade mina ytterkläder. Därpå ställde jag mig midt på golfvet och lät bollen studsa....hans dofva kontakt med golfvet, hans plaskande smäll mot handen ....åter och åter....i döft raseri....

Då förnam jag tydligt tvärs igenom väggen ett långdraget stönande, för hvilket jag ej finner ord. Det var kväfdt och dock tydligt, fullt af smärta, liknande det, som boskapen ibland utstöter, utsatt för någon långsamt krossande kraft. Jag tror, att jag skulle velat ryta af jubel ty jag kände, att jag höll på att bli för alltid fri, jag tror, att jag skulle velat stöna af fasa, ty lika tydligt som genom en fönsterruta såg jag genom väggen, hvad som försiggick i rummet därinne. Och upp och ned gick min boll....en dof kontakt med golfvet, en plaskande smäll mot handen, ständigt ned och upp. Om jag upphört hade det varit min död. Och med framåtsträckt hufvud och dånande pulsar lyssnade jag, räknande sekunderna, tills knallen skulle komma, den oundvikliga, den ohyggliga knallen. Och upp och ned gick bollen, ständigt i en hel evighet.

Till sist blef den spänningen för stark, så att jag svimmade. Sen dess har jag legat på sjukhus och nu, visserligen ännu konvalescent, men under ett snabbt och som jag känner ett fullkomligt tillfrisknande, har jag på min vänliga läkares uppmaning nedskrifvit detta så sanningsenligt och klart jag kunnat. Han vet, att jag gjort det fullkomligt fri från feber eller därmed sammanhängande vanföreställningar.

*

Till ofvanstående skrifvelse från stadskemisten N, hvilken jag känner sedan många år tillbaka och hvilkens utsagor om sin person och karaktärsläggning jag ser mig i stånd att intyga vara med sanningen förenliga äfven som hans påstående, att hans aktstycke är författadt under ett tillstånd fritt från feber eller därmed förknippade vanföreställningar, ber jag, ordinarie sjukläkare i X., få bifoga följande skrifvelse från en annan konvalescent, som ännu vårdas här på sjukhuset. Han bär samma namn som herr N., anträffades samtidigt som denne liggande döende på golfvet i ett angränsande rummen i olika våning, sjukdomen har äfvenledes varit densamma, förorsakad af för hård nervskakning. Innan jag öfverlämnar ordet åt denne herr N., får jag sanningsenligt förklara, att jag föga känner till hans föregående annat än genom hans egna uppgifter, men att dessa i allt förefalla trovärdiga, och denna min uppfattning styrkes ännu mer däraf, att hans egen historia i mångt och mycket öfverensstämmer med herr stadskemistens. Dock synes numer ingen korrespondens vara rådande mellan de båda herrarne, ehuru de af en underlig slump äfven här kommit att inläggas i angränsande rum, till och med intill samma vägg. Naturligtvis har man med flit hållit dem i okunnighet om detta förhållande, som, för att ingen ny olycka skall inträffa, om det af någon oförsiktighet kom till någonderas öron nu under ett svaghetstillstånd, som lätt kunde medföra ett återfall så fort sig göra låter genast skall ändras. Den andre herr N:s skrifvelse bifogas härmed. Äfven denne har under nedskrifvandet varit, ehuru ännu en smula svag, dock fullkomligt fri från feber eller med sjukdom förenade vanföreställningar.

*

Förlåt mig, herr doktor, att jag från början gör ett litet hopp framåt i ert skema! Ni frågar om min härstamning och om den vet jag så litet. Rättare sagdt, jag har ingen härstamning, jag har födts som skuggan föds af en människa en månskensnatt. Skuggan måste löpa undan henne, men vänder denna sig om för at se hur de ser ut, efter hvilken hon faller, jo då kan hon vara viss om att den personen får han bara se på ryggen, och så har det alltid varit med mig.

Någon har alltid gått bakom mig hvar jag gått, och jag har gått mångenstans i världen under mina dagar. Det var en god och snäll någon, som försåg mig då och då med medel, när jag fick det svårt utan att jag lyckades upptäcka genom hvilka mellanhänder och på hvad sätt. Men för tre år sedan, när jag i en främmande världsdel och genom en lyckliglumpen, det är ju möjligt, att min någon hade ett finger med i den lyckliga slumpen, gjorde min förmögenhet, så försvann denne någon, utan att mer låta höra af sig. Och dock, herr doktor, denne någon lefver, denne någon har nu blifvit min skugga, jag har sett den, men jag kan aldrig fånga den, försöker jag fånga den, försvinner den strax som en rök, men vänder jag mig på mina hälar hör och känner jag den tassa bakom min rygg. Sådant där blir inte riktigt trefligt i längden, också om man vet, att det är en god och snäll skugga, man kan ju aldrig veta....

(Forts).

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS FOR Headache

FOR NEURALGIA, SCIATICA, RHEUMATISM, BACKACHE, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS

If you have Headache Try One

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects

25 Doses 25 Cents Never Sold in Bulk

Elegant Present

Brefpapper, vackert utstyrda med blommor och vers, passande för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 12 kuvert sändes portofritt vid emottagandet af 25 cents i frimärken.

SCANDIA NOVELTY CO., 46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

Sång- och Koralböcker.

Benson, P. Guitarr Klangen, Klothband ... 75
—Hemlandsklockan, musik, Klothband ... 1 00
Do., text, Klothband ... 40
Barnvännens Lyra N:o 1 ... 50
Do., **N:o 2** ... 50
Cronhamn, J. P. Sånglära för lärjungar ... 25
Cantate. Flerstämmiga sånger för blandade röster, samlade af E. Lund. Första häftet ... 50
Chor-Sånger för kyrkofester, Klb. 1 00
Chor-Sånger för mansröster, Klothband ... 1 00
Da Capo. En samling af religiösa sånger med musik för blandade röster ... 50
Dal Segno. En samling af religiösa sånger för blandade röster... 50
En Bukett. Religiösa solo och duettstycken ... 50
Församlingskören, körstycken och kvärtetter samlade af R. Lagerström ... 1 50
Favoritstyckan för messinginstrument ... 1 25
Fyrstämmiga Melodier till Ahnfelts sånger, Klothband ... 1 00
Gjertsen, M. F. Fyrstämmiga melodier till Hemlandssånger, Klb.. 1 00
Genklang. En samling af religiösa sånger med enkel musik för blandade röster ... 25
Hemlandssånger, utg. af Augustana Synoden. Textupplaga, Klb. 60
Do., musik och textupplaga, Klb. 2 00
Hemlandssånger, satta för sopran, alt, tenor och bas, med text, Klb. 1 00
Hemlands, Ahnfelts och Pilgrimssånger, Klothband ... 1 75
Jubelklangen. Andliga sångar, Klothband ... 75
Koralboken förenad med Psalm och Evangelieboken, Klothband ... 1 50
Koralbok N:r 1 med Psalmboken för 1819, Klothband ... 1 50
Do., **N:o 2** ... 1 50
Krummacker, F. A. Julhelgen, kartonerad ... 1 00
Kyrko-Kören, kartonerad ... 1 00
Norden. Sångbok för mansröster, inbunden ... 1 00
Nytt och Gammalt. Fyrstämmiga sånger för mansröster, Klothband 1 00
När och Fjerran. Fyrstämmiga sånger för mansröster, Klothband 1 00
Pilgrims-Sånger på vägen till det himmelska Sion, Klothband ... 1 00
Repris. En samling af religiösa sånger med musik för blandade röster ... 50
Sånger i Sion. Klothband ... 1 00
Sabbaths-klockan. Kartonerad ... 80
Skandia. Fyrstämmiga sånger för mansröster, Klothband ... 1 00
Skoog, A. L. Kristliga Körsånger 50
Stolpe, G. Tjugufyra körer för mansröster, inbunden ... 1 50
Sånger till lammets lof, Klothband 1 00
Sång-Album, utg. af Valline och Lindholm, Klothband ... 1 00
Svenson, O. L. Sångbok för skolan, en, två och trestämmiga sånger ... 30
Te Deum. En samling af religiösa sånger med musik för mansröster 50
Till Strängaspel. En samling andliga sånger för guitarr ... 50
Våra Sånger. Körer och sångstycken för blandad kör ... 35
Vårt Land. Sånger för sopran, alt, tenor och bas, samlade af Valline, Klothband ... 1 00
Zions Sångbok för kyrkan och hemmet, Klothband ... 2 00

Lärobok och Språkvetenskap.

A B C bok n:o 1 för de svenska barnen i Norra Amerika ... 15
A B C bok n:o 2. Hemskolan, första kursen ... 15
A B C bok n:o 3 samt läsebok för hemmet ... 15
A B C bok n:o 4. Läse och Rättstafningsbok för hemmet och skolan ... 25
A B C bok n:o 5 af L. A. Freeman. 15
A B C eller barnens första bok, af Pastor A. Hult ... 15
Barnens andra bok. Läsebok för skolan och hemmet ... 30
Barth, C. G. Bibliska Historien.. 25
Bäckman, J. Biblisk Historia ... 25
Biblisk Historia, utg. af Augustana Synoden ... 25

C. Rasmussen Pub. Co., 720-722-724 So. 4. St., - Minneapolis, Minn.